

Komandi partur
Komandi frásøgn verður um Honnu Katrinu Fredrikku og Johan á Lava

Konrad Nicolajsen var pápi Tom, Niklóa, Mariu og Agnar

Maria Magdalena var ein systir

Grøvin hjá Agnas og Jógvan.

Innskriftin:
GUD HEIMIN HEVUR ELSKAÐ SO
AT SON SÍN HANN GAV
TIL FRELSU FYRI HVØNN IÐ VIL
TÍ FRELSU TAKA AV

STÓRA STÓRA KÆRLEIKSHAV
GUDS KÆRLEIKSHAV, O, SJÁ
SUM SENDI SONIN SÍN TIL JØRÐ
TIL DÓM Á GOLGATA

Her liggja Tom, Anna og Dánjal.

Innskriftin er:
SÆL ERU TEY TÍ TEY SÍGGJA ÁSJÓN HANSARA
Opinberingin 22,3

Hetta er grövin hjá Niklóa og Amaliu. Í grövini liggur eisini dóttirin Ása, ið doyði í 1932, bert 14 ára gomul, av menigitis. Ása og Rigmor Restorff vóru vinkonur.

Á steininum er henda innskrift:
SÁA Í VEIKLEIKA, RÍSUR UPP Í STYRKLEIKA
1. Korintbræv 15,43

Maria

Maria var ein sermerkt kvinna. Hon er komin í okkara skúlasøgu sum tann fyrsti – og kanska einasti lærarin í Føroyum - sum varð uppsagdur vegna tess, at hon gjørdist »baptist« og lat seg doypa. Tað er greitt gjølla frá hesum í Tórs-havnar Skúlasøgu.

Hetta gjørdist eitt sera eldfimt mál hjá skúla-kommissiónini. Fyri Mariu var hetta eitt avgerandi mál, og tað endaði sum sagt við, at hon varð uppsøgd. Seinni

hevði hon privatskúla í Klaksvík.

Maria var gift við Jóhan-nes Joensen av Selatrað. Børn hennara vóru Conrad Joensen, Sigurd Berghamar og Jóna Joensen.

Sigast kann, at her er talan um eina sermerkta familju, sum munandi meira kundi verið skrivað um, men hetta má biða til eina aðru ferð.

Keldur:
Keraldíð
Ættin

Her er Amalia saman við Ásu t.v. og Nannu

Hetta ery synirnir hjá Amaliu og Niklóa. F.v. Arngrim, Sjørður og Óla Kristian. Sjørður er tann elsti eftirlivandi í hesum ættarliðnum. Hann er 95 ára gamal

sera stuttligar løtur. Nógvar søgur og niðursetandi við-merkingar vóru um seldu vøruna. Hetta mundi tó ikki vera líka stuttligt fyri teir, ið fóru á húsagang.

Tom var sera kringur at fáa væl burtur úr, men onkuntið fekst ikki boð, og tá dugdi hann væl at taka til. Hann skuldi siga um ein mjølsekk: »Tit fáa einki stríð av honum. Hann klárar at ganga heim sjálvur.« Tað vildi siga, at so nógvrur mølur var í sekkinum. Hetta kundi ofta fáa menn

til at kappbjóða, so prísurin ofta gjørdist hægri enn veruliga virðið.

Øll mannfólk gingu við "kepp", um tey ikki høvdu føroyska húgvu. Tom brúkti ikki nakað á høvðinum. Var tí kallaður hattleysi Tom, ella Tom hattleysi..

Væl dāmði Tom at spæla. Jákup, sonur okkara, skuldi altíð renna um gólvið og inn í stovuna. Einaferð, tá ið Jákup mundi vera tvey ella trý ár í 1944-45, var Tom hjá okkum. Hann helt, at hetta mundi hann fara at

klára eins væl og Jákup, og teir so at kappenna kring óvanliga stóra køksborðið. Eg mátti steðga Tom, væntaði at hann fekk krampa av møði og látri.

Tom var hin vinarligi, skemtingarsami, kviki, netti, høfligi, hjálpsami. Hann var gentlimaður og bar útlenskan dām. Gekk rankur og kvikliga..

Niklóa kendi eg ikki so nógv. Haldi hann var før-oyingur burtur av. Álvar-samur, einki fjas. Eg haldi ikki, at hann hevði nakað av hesum skemtingarsama í sær, og eg haldi ikki, at hann fangaði tað. Ella kanska ikki tímdi at fjas. Álvarsbrá lá yvir honum.

Tom hevði ikki kunnað funnið uppá sumt av tí, Klái loyvdi sær.

Samfundsmøti var á Varpinum í Klaksvík. Vit møttust á trappuni.

»Nú hvussu er tað tú sær út, bróður?« Tá hevði hann raka sær og nøkur smá »frímerkir« her og har á høku og kjálkum. »Eg veit ikki, eg gloymdi at seta hatta í.« Tá hevði hann rakað sær uttan at seta kambin í maskinuna. Men tað forðaði ikki Kláa í at fara á møti.

Hann hevði stuttar vitnis-burðar á møtum. Eina ferð leyp hann upp á stólin hann sat á, helt sær um ein stólpa, og segði tað hann hevði á hjartað.

Teir høvdu tíðum stuttar vitnisburðir. Haldi ikki teir høvdu tol við langum talum ella fyrilestrum.

Eg var nokk so nógv saman við Tom. Eisini nak-að saman við honum við Sendiboðnum, bátinum sum Klaksvíkingar nýttu at ferð-ast til bygdinar at halda møti.

Alt í einum meðan vit práta, kundi hann loypa upp, blaka seg á knøini og fer at biðja. Motorurin gekk, so tað var ikki altíð, at vit varnaðust hann. Men tað gjørdi ikki mun hjá honum. Hann læt okkum bara práta víðari.

Eg havi ikki sæð so góðar brøður. Hvussu leingi teir stóðu á helluni á Eiði einaferð veit eg ikki. Teir hálsfevdust og skuldu siga farvæl. Vit høvdu verið nakrar dagar og havt møti har.

Munurin á teimum báðum kann verða lýstur soleiðis, sum teir vildu biðið sær hjálp at draga bát.

Tom vildi sagt: »Væl-signaðir, komið og dragið mær bátin, tit eru altíð so vinarligir og fittir.« So fóru teir, fegnir fyri at kunna hjálpa.

Klái hevði sagt: »Komið her og dragi bátin!! Tit standa har fyri einki álíka-væl.« So fóru teir eisini fegnir fyri at kunna hjálpa.

Um Tom er annars at siga, at hann sum ungur var í handlinum hjá Jørgen Bech & Sønner í Oyndar-firði.

Seinni var hann hjá Skib-sted í Havn og á Strondum. Hann arbeiddi eisini á bryggjarinum Ydun og hevði seinni heilsølu.

Niklái hevði upprunaliga eftirnafnið Nicolajsen. Um-framt at vera fergumaður gekk hann fast við posti til Kvívíkar og víðari við báti til Fútaklett.

Niklái var giftur við Ama-liu f. Joensen, úr Kova í Hesti. Mamma hennara var úr Toft í Miðvági. Pápin kallaðist Óli. Amalia og Niklái giftust í 1909.